

USA Nyhedsbrev nr. 6.

Søndag den 18. juli 2010 (Merete)

Bilens tæller står på 9.341 miles.

I dag forlod vi Wagon Wheel Campground kl. 9.25. Herefter skulle vi lige have fyldt lidt benzin på bilen, så den var klar til at tage turen gennem Yellowstone og videre på vores tur.

Ved indkørslen til Yellowstone stod Bent ud af bilen for at fotografere en Kansas nummerplade på den forankørende bil. Han manglede nu kun 7 stater i sin samling af USA-stat-nummerplader.

Pludselig rykkede de forankørende biler, så han måtte løbe for at følge med os. Kontrolløren i billetlugen genkendte os fra i går, så det var vældig morsomt. Det var vores 4. tur til parken.

Vi kom ret hurtigt gennem området med vejarbejde. Vi så ulven samme sted som i går. Vi kunne se på dens bevægelser, at den havde udset sig et bytte og der var en af folkene fra parken, der bad bilisterne om at køre videre, da den skulle have fred til at finde føde.

På turen kom vi forbi Beryl Springs, og det lugtede fælt af svovldampe. Lidt senere så vi 2 traner ved Gibbon River ca. 2 miles fra Norris.

Vi havde på bagsædet lige siddet og snakket om, at et var underligt, at vi slet ikke havde set store flokke af bisonokser inde i parken, og så pludselig var der en stor flok lige ved Elk Creek i nærheden af Sulphur Caldron. Ellers har vi set masser af enlige bison-tyre på deres vandring efter mad. Her var vi også så heldige at se 3 traner spankulere rundt i nærheden af floden.

Vi ville gerne have set, når pelikanerne fiskede, men så heldige var vi ikke. Vi så dog et par pelikaner, der sad ude på en lille ø langt væk.

Ved middagstid kom vi til at køre på en af vejene i Yellowstone, som vi ikke tidligere havde kørt på, da vi ville køre til østudkørslen af parken med kurs mod Cody. Vi kørte langs Yellowstone Lake, og ind imellem kom der en duft af dampende mudderpøle ind i bilen. Ved søen så vi mange gæs og ænder, der svømmede rundt. Vi kom forbi Lake Butte i 2.544 m højde, og her kom vi til at køre i et område, hvor en skovbrand har hærget for ikke så mange år siden, da vegetationen kun bestod af græs og nogle få blomster. Vi fortsatte og kom gennem Sylvan Pass i 2.600 m's højde. Her lå der stadig sne og is, og der var nogle flote små vandfald. Kl. 12.40 kørte vi ud af øst indgangen, og så var det farvel til Yellowstone for denne gang.

Goodbye til Yellowstone for denne gang.

Herefter fortsatte vi ind i Wapiti dalen. Vi kørte på Buffalo Bill Cody, den smukke highway, i et ret kuperet terræn. Vi havde flere små fotostop undervejs. Også i dette område har der været skovbrand. Vi kørte ind i Buffalo Bill's State Park ved Cody, som bebos af 8.800 mennesker. Lidt senere gik vi på besøg Old Trail Town, lidt a la Den Gamle By i Århus. Der var mange gamle huse og mange køretøjer, men lidt ærgerligt, at det ikke alt sammen var vedligeholdt. Desuden var der mange indianerdragter med flotte perlebroderier. Samlingen til den historiske gamle by blev

påbegyndt i 1967. Der er 26 huse og 100 hestevogne fra perioden 1879 til 1901.

Den gamle by, Cody.

Vi var efterhånden temmelig sultne, så vi skulle hurtigst muligt finde et supermarked, da vores beholdning af brød og pålæg var ved at være slut. Heldigvis fandt vi hurtigt et supermarked og vi fandt en P-plads med udsigt til en statue af Buffalo Bill. Klokken var efterhånden 15.30, så det tog os kun 11 minutter at spise frokost.

Rundt om i byerne har vi set mange malede plastikfigurer af bison'er i fuld størrelse. Det må være i stedet for malede køer.

Da vi kørte videre fra Cody, så vi vilde heste gå ikke langt fra landevejen, men desværre kørte vi så hurtigt, at vi ikke nåede at fotografere det. Der var en grusvej i området og vi havde også læst, at der skulle være vilde heste i området. Turen gik videre forbi Greybull og her kørte vi forbi en masse røde bjerge, og her så Bent et skilt, hvorpå der stod at disse limstensbjerge var 360-390 millioner år gamle, imponerende.

Kolibri.

Omkring 17.30 gjorde vi holdt ved Shell vandfaldet. Pludselig blev der stor panik i bilen, da Bent ikke kunne finde sit kamera. Vi ledte, og han ville ringe til supermarkedet, hvor han sidst havde haft det. Der var ingen telefon dækning, ØV. Mere panik. Vi var parate til at vende om (mindst en times kørsel baglæns). Jeg ledte lidt mere og fandt det heldigvis inde under sædet. Dagen var reddet, og vi kunne gå ned at se vandfaldet. Det er altid fascinerende at se så meget vand buldre ned ad klipperne. På tilbagevejen hørte Kjesten en lyd, og hun fik øje på en lille bitte kolibri, der drak sukkervand ved

en foderautomat. Der var flere forskellige kolibrier, og de var alle meget gesvindte. De vejer ca. 2½ papirclips hver. Straks blev alle kameraer sat i stilling, og Flemming var så heldig at være den, der fik de bedste billeder.

Ved 17.20 tiden passerede vi Granite Pass i 9.033 fods højde, og her var der hundredvis af får, der krydsede vejen. Lidt senere kom vi til noget vejarbejde, og så bumpede vi ellers derudaf og rundt i hårnålesvingene i et stykke tid. Vi kom gennem Sheridan, der lå nede i en smuk dal. Vi skulle endnu en gang have tanket bilen, og heldigvis kom vi på motorvejen ved Ranchester. Det hjalp med at vi nu kunne snakke sammen og at vi ikke tabte maskerne i strikketøjet. Vi kom forbi Massacre Hill ved Banner, og så kom vi lige til at snakke lidt om indianernes vilkår og massakrerne på dem omkring 1870'erne. Kl. 20.30 fik vi os lige 2 halve doughnuts, så vi kunne holde sulten lidt på afstand samt få lidt ny energi.

Kl. 21.30 ankom vi til Crazy Woman Campground i Gillette.

Menu: madder, da det var det eneste vi havde energi til på dette sene tidspunkt..

Byen Gillette har i øvrigt ikke noget med barberblade at gøre

Mandag den 19. juli 2010 (Kjesten)

Bilens tæller står på 9.720 miles.

Inden vi forlod camperpladsen, havde Bent fundet billeder til det seneste nyhedsbrev, nr. 5, som så kunne afsendes.

Vi må være kommet ud af ”bjørneland”. Da jeg var oppe med affaldsposen, kunne den dumpes ned i en åben container. Ingen bjørnesikring.

Ved benzinpåfyldning i Gillette så vi et utroligt langt tog, hvor alle vogne var fyldt med kul. Ved det efterfølgende besøg i turistkontoret fik vi at vide, at der fra Wyoming sendes 90 tog med 125 vogne afsted med kul hver dag. - Ja, der må være noget om det, da vi hørte tog køre det meste af natten.

Devils Tower.

Dagens første mål hed Devils Tower. Det er et bjerg på 264 m med næsten lodrette klippesider.

Geologer har fundet ud af, at der er tale om kernen af en vulkan, et størknet magnakammer.

Indianerne er dog knap så prosaiske. Kiowa folket fortæller: Otte børn var ude og lege. 7 søstre og en broder. Pludselig blev drengen stum, og han begyndte at gå på alle fire. Hans fingre blev til kløer, og hans krop blev dækket med pels. Hvor der tidligere havde været en dreng, var der en bjørn. Søstrene blev skrækslagne, og da de løb, løb bjørnen efter dem. De kom til en træstub, og

træet fortalte dem, at de skulle klatre op på det, og da de gjorde det, begyndte det at vokse. Bjørnen sprang op og skrabede dybe rifter i træet med dens kløer. Til sidst blev pigerne presset helt op i himlen, hvor de i dag kan ses som Syvstjernen. Og sporene efter bjørnens kløer er heller ikke til at tage fejl af.

For indianerne er bjerget Devils Tower helligt, og på mange træer i området har indianerne hængt farvede bånd op. Det tog os lidt tid at finde de træer, hvor der hang bånd. Der stod skilte om, at man ikke måtte fjerne disse bånd af respekt for indianernes tro, men indianerne har sikkert alligevel ønsket at placere dem lidt af vejen..

Vi havde forstået, at der skulle være præriehunde i området. Vi ledte efter dem, og havde faktisk opgivet. Men. pludselig var de der. På et stort areal lige før udkørslen fra nationalparken var der hundreder af præriehunde. Vi kunne ikke undgå at høre deres kald. De blev fotograferet og filmet. For Flemming og jeg var det af speciel interesse at se disse små dyr, som Tanja i løbet af sit biologistudium havde skrevet om.

Præriehunde ved Devils Tower.

Vi var rigtig glade for at se disse små dyr, så i højt humør kørte vi igen mod syd, ad vej nr. 24 i retning af Sundance. Her stoppede vi op for at købe ind til frokost. I den lille købmandsbutik med det ret så begrænsede sortiment, fortalte Flemming den venlige kassedame, at vi var fra Danmark. Hun lød egentlig ikke til at vide, hvad Danmark var, men synes det var fint, vi besøgte hendes land.. Det var ikke planlagt, men ikke desto mindre alligevel helt fint. Vi holdt frokostpause lige på det sted, hvor General Custer i juni 1874 slog lejr. Flemming fandt lidt væk fra vejen et par gravsten af et par officerer, som var blevet dræbt af indianere!

Nu kom vi hurtigt til en ny stat, nemlig South Dakota. Vi havde besluttet at ville overnatte i byen Custer, hvor der var en KOA-camperplads. Vi fik os registreret og betalt, og fattede så videre mod Crazy Horse, hvor man er i gang med at udføre en indiansk pendant til Mount Rushmore. Desværre blev det alvor af den torden, vi havde kunnet høre på afstand, og det regnede ”skomagerdreng”.. Derfor valgte vi at køre tilbage til Custer, hvor vi besøgte det lokale turistkontor. Her havde man en lidt pudsig tradition. Alle gæster blev markeret med en mål på landkortet. Så nu er Viborg også sat på landkortet i Custer i South Dakota. Gutten på turistkontoret kunne for øvrigt fortælle, at regnbyger var almindelige, og i de sidste par dage havde de haft haglbyger med ret så store hagl. Inden vi fandt vores bil, besøgte vi den lokale genbrugsbutik. Da jeg havde forlist min nat-t-shirt på en camperplads for et par dage siden, så jeg mit snit til for \$1 at råde bod på den sag.

Da vi kom til bilen, fandt vi ud af, at Bent og Merete ikke havde lukket vinduet oven over deres seng, så de måtte ved fremkomsten til camper-pladsen have dyne til tørre. Flemming havde lovet, at det ville holde op med at regne, når vi havde pareret vores bil. Det kom næsten til at passe. Det blev

tørvejr, så resten af eftermiddagen gik med at vaske tøj og tage et bad i swimmingpoolen. Vi havde regnet med at grille den dag, hvor vi for en gangs skyld kom i lidt god tid til et overnatningssted, men blæsten ville de anderledes.

Lige en lille bemærkning om alle de folk, der kører på motorcykel uden hjelm. Vi mener at have fundet ud af, at nogle stater kun kræver, at unge under 18 skulle køre med styrthjelm. Vi har som tidligere nævnt set utroligt mange Harleyer køre rundt, og kun et mindretal har hjelm og motorcykel-tøj på. Derimod mener vi at have konstateret, at de fleste "almindelige" motorcykler kører med hjelm

Tirsdag den 20. juli 2010 (Bent)

Bilens tæller står på 9.909 miles.

Vi undersøgte bilen for oplysninger om højde i dag. Ingen af de papirer, som var med vognen, hjalp os, ej heller de mange advarselsskilte vognen er overklisteret med. Vi skulle kende vognens højde, fordi området rundt om Mt. Rushmore er spækket med tunneler, og ifølge vores kort er disse ganske små af størrelse. Ved hjælp af strikkeafdelingens centimetermål og et havebord lykkedes det os at opgøre højden til 3,2 meter eller 10,7 fod. En af tunnelerne måler kun 10,2 fod, så det var klart at vores rundtur skulle planlægges nøje.

Opmåling af Camper.

Den billedskønne Sylvan Lake.

Vi kørte fra KOA camperpladsen i Custer ved halv ni-tiden. Da vi ankom til Custer State Park, blev vi gjort opmærksomme på, at vognens bredde måske ville være et større problem. Damen ved indgangen udleverede en lang målepind til os, og så var det klart, at den del af rundturen som foregår på Needless Highway, en smuk vej langs høje klippespir, måtte udelades, da vores camper var for bred. Men vi kunne da lige køre ind og se Sylvan Lake, en sø som ligger meget smukt mellem de buttede klipper. Vi tog lidt billeder ved søens næsten blanke vand.

Vi måtte returnere grundet ovennævnte opmåling og vælge en anden rute frem mod, i hvert fald for mig, en af turens store højdepunkter, de 4 præsidenthoveder ved Mount Rushmore. Den sidste del af vejen dertil går gennem 3 tunneller, hvoraf den sidste byder på direkte udsigt til hovederne. Vi lavede selvfølgelig et fotostop i tunnellen. Der var heldigvis ingen bag os, så vi fik et flot billede af hovederne med tunnellen som ramme. Den sidste mile kom vi ind på en større vej; vi havde indtil da nærmest kørt alene, men nu var der rigtig meget trafik, ja – og alle de andre biler skulle samme sted hen som os. Det er åbenbart en kæmpe turistattraktion; vi holdt i kø ved indgangen til parkeringshusene i 4 rækker, og det tog os nok et kvarters tid at komme ind og stille bilen.

Præsidenthovederne og tre andre hoveder.

Arbejdet med præsidenthovederne er påbegyndt i 1927 af dansk-amerikaneren Gutzon Borglum, og afsluttet i 1941. Det har været meget vanskeligt at udføre ikke mindst, fordi bjerget var fyldt med usynlige sprækker, hvilket undervejs flere gange førte til ændring af design. Der er fjernet omkring 400.000 tons klipper for at forme det imponerende kunstværk. Vi beundrede værket, og de mange flag, et for hver af USA staterne og territorierne og Merete så en hvid bjerged.

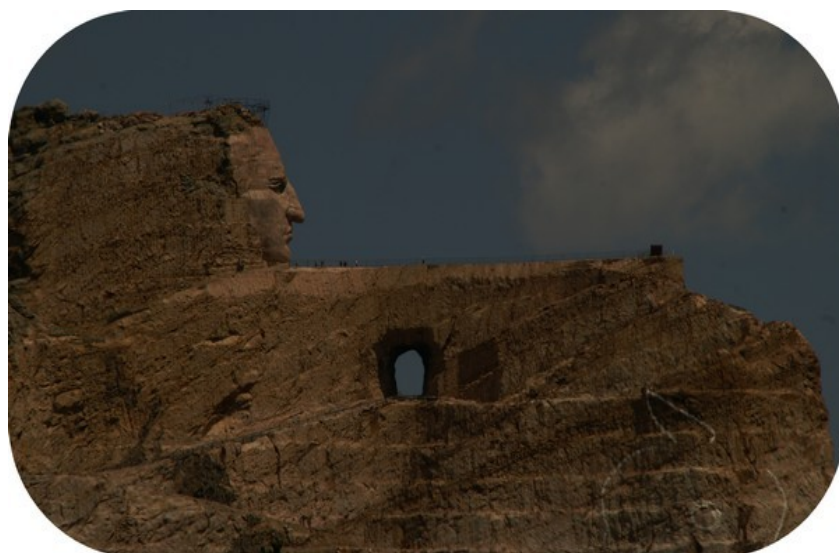
Vi spiste en is, der var kun een størrelse at vælge mellem - megastor. Så købte vi et par bluser og lidt postkort og slentrede tilbage til parkeringspladsen. På vej ud derfra fik jeg øje på en bil med nummerplade fra Alabama. Jeg har nu samlet billeder af nummerplader fra alle USA stater undtaget 5. Det har været lidt sjovt, at vi virkelig trods de store afstande ser biler så mange steder fra. Mange af nummerpladerne er virkelig smukke, ikke som vores i DK. F.eks er pladerne fra South Dakota, hvor vi er nu, udsmykket med de fire præsidenthoveder.

Vi kørte forbi Crazy Horse som er et nyt kæmpe monument, som er under udførelse, det er påbegyndt i 1947, og det er endnu for tidligt at gætte på, hvornår det bliver færdig.

Indianerhøvdingen Crazy Horse ledede sammen med Sitting Bull flere kampe mod kavaleriet, blandt andet det berømte slag ved Little Big Horn, hvor general Custer og alle hans mænd blev dræbt. Crazy Horse skulpturen er planlagt til at blive 172 meter højt og 195 meter langt. Vi tog billeder af monumentet på afstand, tiden er ifølge vores planlægning ved at være fremskredet, vi måtte hastigt videre nordvestover.

Crazy Horse, sådan kommer den formentlig til at se ud om føje år.

Crazy Horse, idag, Ansigtet er færdigt, nederst til højre er tegnet noget af hestens hovede.

Lige uden for Custer holdt vi ind ved en gammel fæstning lavet af store pæle. Kort før Newcastle i Wyoming gjorde vi holdt for frokost ved nogle gamle olieinstallationer. Det var verdens eneste håndgravede oliebrønd. Den er udgravet for mange år siden, ejeren er for længst død, men brønden producerer stadigvæk olie, dog ikke de store mængder.

Vi kørte ind til Visitorcenteret i Buffalo, vi ville gerne se et historisk sted hvor kavaleriet var blevet massakreret af indianerne. I besøgscenteret fik vi god information om Fetterman-massakren, som ikke i dagens udlægning er en massakre, thi alle parter havde våben. Men samtlige 80 kavalerister blev dræbt. Efter vejledning kørte vi ud og så mindesmærket og det aktuelle sted, hvor slaget i 1866 foregik.

Det lykkedes os at nå helt på tværs af Wyoming og 45 miles ind i Montana, hvor vi fandt en camper-plads nær Garryowen, tæt ved morgendagens første mål. Denne plads var for øvrigt placeret ganske flot. En smuk udsigt over de store vidder med en smuk solnedgang.

Onsdag den 21. juli 2010 (Merete)

Bilens tæller står på 10.269 miles.

Vi stod tidligt op, da vi havde en lang køretur foran os. Vandet i brusebadet var meget blødt, så vi behøvede faktisk næsten ingen sæbe. Morgenmaden blev indtaget udendørs med udsigt til grønne marker og små bakker.

Ved 8-tiden forlod vi 7th Ranch RV Park i Garryowen klar til dagens udfordringer.

Kort tid senere kom vi til Little Bighorn Battlefield National Monument, og her kunne vi igen bruge vores kort til Nationalparker. Vi parkerede ved en stor kirkegård, men vi kunne ikke finde sammenhængen med krigen i 1876. Kjesten og jeg gik hen til besøgscenteret, og her stod en ranger, som gerne ville fortælle os en hel masse om massakren i 1876. Da han hørte, at vi var danske, fortalte han, at 6 danskere var omkommet her. Han viste os ind til et verdenskort, hvorpå der stod, hvor mange soldater fra forskellige nationer, der havde mistet livet. Desuden fortalte han, at mange tyskere og irere havde meldt sig til hæren, da de havde meget svært ved at finde arbejde i det nye land. Især irerne var uglest, og mange steder i de nye amerikanske øststater stod der, at irere ikke kunne komme i betragtning til et arbejde!!! Hvorfor ved vi ikke.

Med høvdingene Sitting Bull og Crazy Horse i spidsen gik indianerne til angreb mod de hvides forsøg på at placere indianerne i stadig mindre reservater, og i 1876 udslettede de general Custer og hans soldater i det 7. kavaleri ved Little Bighorn.

Ved indianernes mindesplads ved Little Big Horn.

Bent snakkede med en indiansk ranger, som fortalte, at vi skulle se den indianske del af mindesmærkerne først. Der var forskellige inskriptioner og en af dem lød således: ”De angreb vores landsbyer, og vi dræbte dem. Hvad ville du gøre, hvis dit hjem blev angrebet? Ville du ikke stå som en brav mand og forsvare det?” Disse kloge blev sagt af indianerhøvdingen Sitting Bull i 1881. Da vi var på vej hen for at se den amerikanske del af monumentet, så jeg pludselig Flemming stirre meget intenst ned i græsset. Straks tænkte jeg, at han måske havde set en klapperslange, og ganske vist var det en slange, men en med mange flotte farver.

Den samme indianske ranger holdt et foredrag, hvor hun fortalte, at hun var halvt hvid og halvt indiansk, og det havde hun først fundet ud af, da hun blev større, da hun jo var opvokset som et

ganske almindeligt Cheyenne indianerbarn med de traditioner, der fulgte med. Hun fik øgenavn og spurgte sin bedstemor, hvorpå den kloge bedstemor sagde, at hun en dag ville være glad for det, som jo i dag med den større indianer anerkendelse er mere en triumf for indianerne end den er for den hvide mand.

I dag slår indianerne og den hvide mand lejr side om side, sådan har det ikke været altid.

Efter at have kigget på, hvordan en lejr for indianere eller amerikanske soldater så ud, gik turen videre på motorvejen. Her så vi 6 mejetærskere køre lige efter hinanden på en stor mark, akkurat som man ser på film.

Vogntogene er lange her i staterne.

Ved Billings kom vi til at køre langs Yellowstone River. Det var rigtig hyggeligt at køre langs floden, som vi jo også havde kørt langs med i Yellowstone Nationalpark. Efter at have tanket bilen, kørte vi videre på motorvej 90 mod Big Timber. Vi så et langt tomt kul-tog, som sikkert var på vej tilbage for at få fyldt vognene. På vejen kom vi også forbi Prairie Dog Town, og så gik der lige et par tanker til den dag, hvor vi så alle præriehundene. På et tidspunkt drejede vi fra mod byen, Big Timber. Her havde vi hørt, at der skulle være en butik med alskens skydevåben. Først kørte vi forbi,

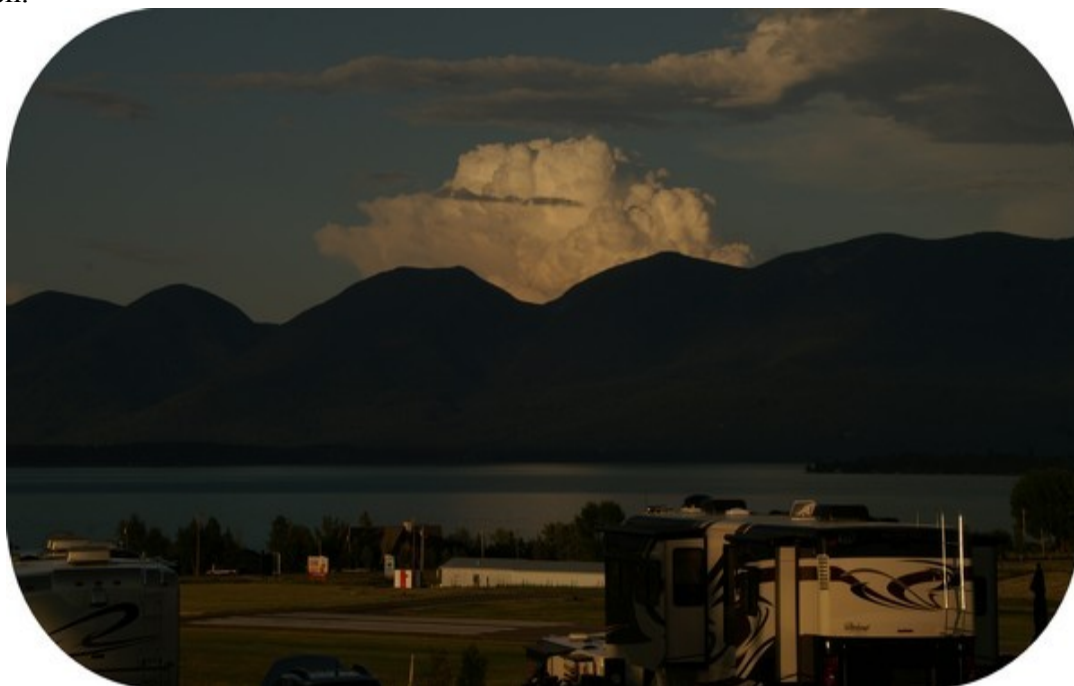
men det skulle stort set være den eneste butik i byen, så vi vendte kareten, og fandt The Fort, som var butikken med en stor mængde skydevåben. Aldrig har vi set så mange forskellige våben. Der var endog en ”sød” lille pink pistol til mors taske! Desuden var der også en stor gavebutik med alverdens sjove ting. Bent og Flemming fik at vide, at en amerikaner i løbet af et kvarter kunne få en våbentilladelse samt købe et våben. Vores mænd kunne ikke få tilladelse til at købe et våben, meget betryggende.

Herefter var det tid til at få køleskabet fyldt op, så vi kunne få lidt frokost på et tidspunkt. Vi købte noget pistaciesalat, og det var vi meget spændte på at smage. Det var en slags frugtsalat med marchmellos og noget ananas-agtigt. En lidt blandet fornøjelse. Ved 13.40-tiden blev frokosten indtaget ved et historisk sted ved Bozeman Pas i 5.760 fod. Her i området så vi et meget kort tog med under 10 vogne. På vejen kom vi forøvrigt forbi en lille by ved navn Amsterdam.

Ca. 15.15 blev der pludselig bremsset, og så blev der ellers fotograferet en ørnerede nær frakørslen til Boulder. Lidt senere passerede vi Homestake Pas i 6.375 fod.

Omkring 15.45 gjorde vi stop i besøgscentret i byen Butte, da vi på vejen observerede, at der måtte være stor minedrift i byen. Her fik vi opklaret, at der havde været gravet efter guld, sølv og kobber. Nu graves der kun efter kobber. Her på P-pladsen holdt vi kaffe/thepause for første gang i 3 uger. Vi skiftede chauffør igen. Lidt senere gav det en lille regnbyge samt meget blæst i nærheden af Clark Fork, så der skulle holdes godt fast på rattet. Kl. 18.10 drejede vi fra på vej 93, og vi fik lige tanket i Missoula, så vi var klar til den videre lange ”dagsmarch”. Straks efter så vi en dyreveksel, der gik over vejen.

Ved byen Arlee kom vi ind i Flathead Indianer Reservatet. Her så vi skilte med helt anderledes bogstaver. Vi kørte langs den smukke Flathead Lake lige hen til Flathead Lake Koa Camper-plads, og kl. 19.30 havde vi en plads for natten. Pludselig opstod der stor panik i bilen. Kjestens pung var væk!!! Heldigvis blev den sorte pung fundet på den sorte dyne under den sorte taske, og så var alt godt igen.

Aftenstemning ved Flathead Lake set fra vores camperplads.

I går købte Bent en ny kortbog, men jeg hørte i min høresnegl, at den først må blive pakket ud, når vi kommer hjem. Vores mænd diskuterede et eller andet om retning og vej

Efter al den kørsel udnævnte vi i dag vores mænd til langturschauffører, og det kunne de godt tilslutte sig efter al den kørsel, de havde leveret denne dag.

Landskaberne var meget varierede, lige fra bløde bakker til bjerge med sne, kobberminer, brede dale med meget kvæg, majsmarker, nyhøstet hør, også i bigballer og træer i mange farver (efter tørke).

Torsdag den 22. juli 2010 (Kjesten)

Bilens tæller står på 10.753 miles.

Da vi kørte ud fra camperpladsen ved halv-ni-tiden, blev Bent sendt ud for at tage et billede af pladsens skilt. Da der ved den meget nærvedliggende flyveplads imidlertid skulle lette et lille fly, var det vist det, der fik første prioritet.

Vejret var fint fra morgenstunden med 19-20C. Vejret var ret væsentlig for vore planer for dagen, men det skulle desværre ikke komme til at gå helt, som vi ønskede det. Vi kørte fra Polsan øst om Flathead Lake. Lidt før Woods Bay kørte vi ud indianerreservatet, og her var også en lang strækning med fyldte kirsebærtræer.

På vores vej fik vi lige en lille løftet finger: Et stort skilt med "De ti bud" i stor og tydelig skrift. Ved den lille by Hungry Horse lidt syd for Glacier Nationalpark, som vi ville besøge, gav det en lille byge, og det blev noget køligere, så der blev fundet mere tøj frem. Vi kunne igen bruge vort årskort til US nationalparker, og denne gang huskede Flemming at bede om dobbelt informationsmateriale til både Meretes og min scrapbog om turen.

Glacier NP ligger både i USA og Canada, men da vi var ca. 40 miles fra Canada, var det kun den amerikanske del, vi besøgte. Det er den unikke kombination af bjerge, søer, skov og dyreliv, der gør Glacier National Park til noget helt særligt. I Glacier mødes flere forskellige typer natur, og det giver nogle meget unikke naturoplevelse inden for relativt kort afstand. Parkens eneste gennemgående vej, Going-to-the-Sun Road, går øst-vest og har en længde på 80 kilometer. Vejen er en af verdens mest spektakulære bjergveje, men er kun åben om sommeren.

Glacier Nationalpark, vejret blev godt undervejs.

Ved Apgar besøgscenter var der også butikker – og rigtig mange mennesker. Jeg fik lige købt et par yderligere gaver, så nu er vi næsten nået "hele raden rundt". Vejret var nu tørt, men overskyet og diset.

Da vores bil oversteg mindstemålene for længde og bredde, kunne vi kun køre ca. 10 miles ind i parken, hvorefter vi skulle videre op i bjergene med en "shuttle bus". Vi tog bussen op til Logan Passet i cirka 2.025 meters højde. Trods den nu lidt tiltagende regn, ville vi jo gerne have nogle billeder med hjem, og Bent fik lov at sidde ved siden af chaufføren, Linda. Mens vinduesviskerne kørte på høje nagler spurgte han, om det var en joke, man kaldte vejen "Going-to-the-Sun". Hun trak vist på smilebåndet og fortalte, at navnet var givet, fordi solen skinner på dette bjerg ved solopgang. Vi måtte i øvrigt holde i kø for at komme igennem det 10-årige projekt til reparation af vejen efter et jordskred i november 2006.

Heldet følger de tossede. Da vi kom op i passet, kom solen frem, så vi kunne gå lidt rundt i områdets stier og få taget billeder af blomster og nogle jordegern samt den smukke natur med gletsjere hele vejen rundt. Der var ustyrligt mange gule gletsjer-liljer. Disse blomster er de første, der kommer først ved isens tilbagetrækning, og er for øvrigt gulf for grizzlybjørne (som vi desværre ikke så). Fra bussen havde vi set den for området så specielle bjørnegræs, som har en smuk blomst, og hvis tørrede fibre, indianerne har brugt til at flette kurve med.

Der var flere, der berettede om at have set bjerggeder i passet, men det lykkedes ikke for os.

Derimod så Merete og jeg en mår, der smuttede ind i et lille buskads.

På vejen ned fra passet fik vi en spøjs chauffør, som kunne fortælle mange røverhistorier. Da vi igen skulle holde ved vejarbejdet, kunne vi heldigvis stå ud i det nu smukke vejr, nyde udsigten og tage fotos. Vi fik vores chauffør til at tage et par billeder af os alle 4 med udsigten til de smukke bjerge og gletsjere.

Dette rejseselskab har meget forskellige tidspunkter til afholdelse af frokost. I dag blev den ca. halv fire, før vi var tilbage på p-pladsen. Vi holdt lige ved floden, hvor der også var en bænk, og vi var kvikke til at få slæbt ud og smurt mad. Efter en halv time kunne vi så igen begive os afsted mod næste punkt: CANADA.

Eureka er en lille by ca. 5 mil før den canadiske grænse. Da det styrtede ned, havde vi ikke lyst til at kigge nærmere på den, men der var flere butikker med strik og patchwork, så det kunne nok have været interessant for halvdelen af denne bils passagerer.

Naturen den sidste del før grænsen er ret så bar, og vi undrede os over, om der har været kraftig skovhugst her, da der kort efter grænsen igen var meget skov.

Apropos grænse. Vi var lidt spændte på, hvordan det skulle foregå ved indkørslen til Canada. Vi holdt i kø ca. 10 minutter. Da det blev vores tur, blev vi spurgt om, hvad vi skulle i Canada, og om vi skulle flyve hjem fra USA. Ja, kunne vi bekræfte. Ved scanningen af vores pas, har grænsebetjenten vel nok fået de samme oplysninger, så vi fik alle 4 et stempel i vores pas.

Ca en times tid senere kunne vi køre ind på ikke verdens mest charmerende camperplads i Crambrook RV Park.

Det var nu blevet tørvejr, men regnen havde kølet det hele ned, så det blev ikke udendørs servering i aften.

Turen nærmer sig sin afslutning. Vi fortsætter lidt ind i Canada, inden camperen skal afleveres i Seattle igen.

Kærlig hilsen Kjesten, Flemming, Merete og Bent.